

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa helluntaista 23.5. ja päättyy 11. sunnuntaihin helluntaista 8.8.

Helluntain merkitys

HELLUNTAI 23.5.

JOH. 3:16–21

Jeesuksen julkinen toiminta kesti vain noin kolme vuotta. Tuona aikana hän opetti kansaa julistaen Jumalan valtakunnan tulemistä, paransi sairaita, herätti kuolleita ja teki muita ihmetekoja. Suurin ongelma tuon ajan uskonnollisille johtajille oli se, että hän julisti syntien anteeksiantamusta ja antoi ymmärtää olevansa Vanhan testamentin lupaama Messias, eikä hän kieltänyt olevansa Jumala Poika.

On hyvä pysähtyä miettimään sitä, miten lyhyen ajan sisällä kaikki nämä Jeesukseen liittyneet ja uskomme perusteina olevat asiat tapahtuivat. Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen kului 40 päivää hänen taivaaseenastumiseensa. Ja siitä vain 10 päivää helluntaihin, jolloin Pyhä Henki vuodatettiin Jeesuksen seuraajien ylle kuten Ap.t. 2 kertoo. Pyhän Hengen vuodatuksen tuloksena syntyi kristillinen seurakunta, Kristuksen kirkko, ja alkoi lähettyksen aika.

Tapahtumien nopeus antaa perusteita sille, että Uuden testamentin todistusta voidaan pitää luotettavana. Ajan kuluminen ei ehtinyt vaikuttaa. Voitiin puhua vain siitä, mitä juuri oli tapahtunut ja täytyttiin silminnäkiäjien todistukseen.

Kirkollisena juhlapäivänä helluntai on jäänyt muiden suurten juhlien varjoon. Se ohitetaan helposti vain tavallisena viikonloppuna. Kuitenkin helluntain sanoman vaikutus on hätkähdyttävän suuri. Kolmas uskonkappale muistuttaa meitä siitä, että on kyse uskomme ytimestä. Ilman Pyhän Hengen vuodatusta Kristuksen sovitus työ ja ylösnousemus olisi jäänyt ymmärtämättä. Sanoma Jeesuksesta ei olisi lähtenyt liikkeelle. Jeesus itse käski opetuslapsia odottamaan Jerusalemissa sitä, että heidät kastetaan Pyhällä Hengellä Isän ja Jeesuksen oman lupauksen mu-

kaan (Ap.t. 1:4). Jeesus sanoi myös: ”Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka.” (Ap.t. 1:8)

Pyhän Hengen saaminen merkitsi opetuslapsille valtavaa muutosta. Sen näemme, kun vertaamme esimerkiksi Pietaria ennen ja jälkeen helluntain. Pyhä Henki avasi heidän silmänsä näkemään ja ymmärtämään Vanhan testamentin lupauksia ja niiden täyttymyksen Jeesuksessa. Pyhän Hengen tehtävänä onkin viedä meidät sisälle Jumalan ilmoitukseen, sisälle Jumalan pelastussuunnitelmaan. Jeesus sanoo: ”Kun Totuuden Henki tulee, hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden – Hän kirkastaa minut, sillä sen, minkä hän teille ilmoittaa, hän saa minulta.” (Joh. 16:13-14)

Evankeliumi alkaa ehkä kaikkein tuimmalla ja eniten käytetyllä Raamatun jakeella – pienoisevankeliumilla. Jumala rakastaa luomaansa maailmaa (kr. kosmos). Hänen rakkautensa suuruus näkyy siinä, että hän lähetti ainosyntyisen (kr. monogenes) poikansa pelastamaan synnin takia iankaikkiseen eroon Jumalasta, kadotukseen, tuomitun ihmisen. Näin tuo Jumalan rakkaus kohdistuu erityisesti ihmiseen, joka asetettiin viljelemään ja varjelemaan hänen luomaansa maailmaa. Sana ”antoi” merkitsee antamista alttiiksi. Paavali kirjoittaa: ”Kun hän ei säästänyt omaa poikaansa vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme –”. (Room. 8:32) Jeesus tuli Jumalan hylkäämäksi meidän tähtemme, ettei yhdenkään ihmisen tarvitsisi joutua kadotukseen. Jokainen, joka uskoo häneen, saa osakseen kadotuksen sijaan iankaikkisen elämän. Tämä jokaisen ihmisen mahdollisuus on voimakkaana myös Pietarin julistuksessa helluntain jälkeen: ”Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa hänen nimensä

voimasta syntinsä anteeksi.” (Ap.t. 10:43) Jeesus ottaa vastaan jokaisen, joka häneen turvautuu.

Jeesukseen turvautuva ja luottava on vapaa kadotustuomiosta (Room. 8:1). Sen sijaan Jeesuksen ulkopuolella, ilman uskoa häneen elävä ihminen elää koko ajan tuomion alaisena. Tuomio perustuu siihen, että meille on annettu valo. Jeesus sanoo: ”Minä olen maailman valo” (Joh. 8:12). Hän itse on valo ja Jumalan sana on valo. ”Sinun sanasi on lamppu, joka valaisee askeleeni, se on valo minun matkallani” (Ps. 119:105). Kristuksen seurakunnan maailmassa tulee olla hänen valonaan. Valona oleminen johtaa väistämättä lähetystehtävään, viemään sanomaa hänestä kaikkeen maailmaan. ●

Tapani Kaitainen

Herran siunaus

PYHÄN KOLMINAISUUDEN PÄIVÄ 30.5.
4 MOOS. 6:22–27

Herran siunaus on alun perin kirjoitettu heprean kielellä ja se sisältää ainoastaan 15 sanaa. Juutalaiset kutsuvat sitä nimellä papillinen siunaus. Sisältönsä puolesta Herran siunaus jakautuu kolmeen osaan. Jokainen näistä kolmesta osasta sisältää kaksi verbiä, eli teonsanaa, ja niiden lisäksi Jumalan nimen, joka sijoittuu verbien keskelle. Siunauksen ensimmäinen osa viittaa aineelliseen siunaukseen. Sen toinen osa taas liittyy hengelliseen siunaukseen ihmisen elämässä.

Tähän hengelliseen siunaukseen sisältyy Jumalan kasvojen näkeminen ja Jumalan armon omistaminen henkilökohtaisesti. Jumalan kasvot viittaavat Jeesukseen Messiaana. Rovasti **Risto Santala** selittää tätä asiaa kirjassaan *Kristus Vanhassa testamentissa* näin:

Vasta Jeesuksessa Kristuksessa näemme Jumalan sydämeen. Herran siuna-

uksessa pyydetään kahdesti, että Jumala kirkastaisi kasvonsa tai kääntäisi kasvonsa puoleemme. Jeesuksessa tämä toteutui, sillä hän välittää meille pelastavan tiedon Isästä Jumalasta. Tämä tieto sisältää ilosanoman siitä, että Jumalan tahto on olla meille armollinen.

Herran siunauksen kolmas osa vetää yhteen siunauksen kaksi edellistä osaa, jotka sisältävät pyynnön aineellisesta ja hengellisestä siunauksesta. Samalla se myös lisää siihen yhden uuden seikan, joka on rauha. Juutalaiset oppineet sanovat, että Jumalan antama rauha ikään kuin kruunaa hänen antamansa siunauksen. Jokapäiväinen ruoka ja juoma ovat hyviä asioita, mutta ilman rauhaa ne eivät ole minkään arvoisia. Rauhan puute voi tuhota Jumalan meille antamat maalliset ja joskus jopa hengellisetkin lahjat ja siunaukset.

Tämän me kaikki tiedämme, kun seuraamme uutiskuvia ja raportteja sodan runtelemilta alueilta. Me tarvitsemme kiipeästi rauhaa kansojen ja ihmisten väliin suhteisiin. Tämän lisäksi me tarvitsemme Jumalan antamaa rauhaa omaan sydämeemme. Heprean kielen sana rauha, *shalom*, tulee samasta sanajuuresta kuin sana *shalem*, ehyt, kokonainen, täydellinen. Ihminen ei löydä täydellisyyttä, eheyttä eikä tasapainoa pelkästään omaan napaansa tuijottamalla. Vain maailman Luoja, taivaallinen Isämme, voi asettaa palikat ihmisen elämässä, mielessä ja sydämessä oikeille paikoilleen. Jo maailman luomisen alussa Jumala loi järjestyksen tyhjyyden kaaokseen. Samalla tavoin Jumala on ainoa, joka voi luoda tasapainoa, eheyttä ja järjestystä ihmiselämän kaaokseen. Tekstin lopussa korostetaan vielä Jumalan nimen voimaa. Kun he näin siunaavat Israelin minun nimeeni, minä annan sille siunaukseni. Siunaus siis liittyy Jumalan nimeen, joka mainitaan siunauk-

sessä yhteensä kolme kertaa. Jumalan nimi edustaa häntä itseään ja siksi siinä on voima.

Jumala antoi tämän siunauksen Israelin kansalle tilanteessa, jossa he olivat lähdössä 40 vuotta kestäväälle autiomaavaellukselle. He olivat juuri vapautuneet Egyptin orjuudesta, mutta eivät vielä olleet saapuneet luvattuun maahan. Oman syntinsä ja tottelemattomuutensa tähden Israelin kansa joutui kulkemaan lähes 40 vuotta autiomaassa. Tässä tilanteessa Jumala käski pappien lukea heille joka päivä Herran siunauksen, sillä he tarvitsivat sitä. Juutalaiset käyttivät Herran siunasta jopa meitä kristittyjä enemmän. Israelin maassa se luetaan joka päivä synagogarukousten yhteydessä. Sen sanoilla perheen isä siunaa poikansa tai tyttärensä ennen kuin hänet vihitään avioliittoon. Sen sanoilla kuoleva juutalainen siunaa perheensä juuri ennen kuolemaansa. Herran siunaus luetaan kahdesti vuodessa myös juutalaisten pyhimpänä paikkana pitämällä Jerusalemin Länsimuurilla. Pappissukuun kuuluvat laulavat sen sinne kokoontuneelle kymmentuhatpäiselle joukolla syksyllä lehtimajanjuhlan ja keväällä pääsiäisjuhlan aikana.

Myös me kristityt tarvitsemme tätä siunausta. Olemme uskon kautta Jeesukseen vapautuneet synnin orjuudesta ja olemme matkalla kohti taivaan luvattua maata. Matkalla sinne joudumme kulkemaan monen ahdistuksen ja kärsimyksen kautta ja tarvitsemme Jumalan siunausta jokaisena elämämme päivänä. On lohdullista tietää, että siunaus on jo valmiina ja meidän tarvitsee vain ottaa se uskossa vastaan oman elämämme voimaksi matkalle.

Jotta voisimme ymmärtää syvällisemmin, mistä tässä siunauksessa oikein on kysymys, on syytä vielä pohtia, mitä Herran siunaus on ja mitä se ei ole? Edellä kuulemastamme neljännen Mooseksen kirjan tekstistä käy selvästi ilmi, että tä-

mä siunaus on Jumalan itsensä antama ja määräämä. Jumala antoi sen Aaronille ja hänen pojilleen, jotka toimivat Israelin kansan pappeina. Kun siunaatte Israelin, lausukaa sille näin. Juutalaiset oppineet pohtivat tämän tekstin yhteydessä kysymystä, mikä merkitys papeilla on tämän siunauksen välittämisessä Israelin kansalle ja mitä sana siunata merkitsee?

Heidän vastauksensa tähän kysymykseen on se, että papit eivät ole siunauksen lähde. Ihmisen tekeminen ei tässä ole ratkaisevaa. Siunauksen antaja on Jumala itse. Ihmisen toimittama siunaaminen ei ole mitään sen enempää kuin rukousta toisen puolesta. Siunata verbin subjekti eli todellinen toimija on aina Jumala itse. Ihmisen tehtävä on pyytää Jumalan siunasta. Papit ja muut seurakunnan työntekijät ovat vain Jumalan palvelijoita, joiden tehtävänä on toimia kansan hyväksi Jumalan sanan ja tahdon mukaisesti. Papit lukevat siunauksen kansan ylle ja Jumala itse siunaa heitä lupauksensa mukaisesti. Jumalan tahto on se, että me rukoilemme siunausta niin Israelin kansalle, omalle kansallemme kuin myös kaikille ihmisille. Jumala on hän, joka antaa siunauksen pyhän tahtonsa mukaisesti. ●

Esko Siljanen

Katoamattomat aarteet katoavien kasvualueilla

2. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 6.6.
SANANL. 30:7–9

Sananlaskujen viisaat sanat pyytävät: ”älä anna köyhyyttä, älä rikkautakaan”. Perustelutkin ovat samassa yhteydessä vakuuttavat: turha rikkaus muuttuu helposti epäjumalaksi, kuten Jeesuksen kohdanneen rikkaan nuorukaisen kohdalla (Mark. 10:17–27), köyhyys taas saattaa ajaa ahdingossa olevan varastamaan. Molemmilla laimilla voi pahimmillaan olla ratkaiseva vaikutus ikuisuuskysymyksiin.

Toiset meistä kysyvät, onko kristityllä lainkaan oikeus vaurastua. Toiset taas saattavat kysyä, onko köyhyyden tavoittelussa ja maailmallisuuden kieltämisessä sen enempää siunausta. Mitä kaikkea kristityn tulisi ottaa huomioon suhteessaan rahaan? Väitän, että oikein ymmärrettyinä suhteemme katoaviin aarteisiin toimii kasvualustana katoamattomille aarteille – toisin sanoen, kysymys suhteestamme mammonaan on hengellistä kasvuamme mahdollistava kysymys.

On huomionarvoista, että Raamatun alussa, maailman luomisen yhteydessä, Jumala antoi koko luomakunnan ihmisen hallintaan. Ihmisen tehtävänä oli nimitä kaikki eläimet ja viljellä ja varjella koko luomakuntaa. Samaan yhteyteen sisältyi lupaus: ”Saat vapaasti syödä puutarhan kaikista puista.” (1. Moos. 2:16) Tätä ennen kuvaillaan kaikkea sitä ihanuutta, rikkauksia ja hedelmällisyyttä, mitä Jumalan luoma maailma piti sisällään. Ihminen sai vapaasti nauttia Jumalan luomistyön hedelmistä. Jumalan yhteydessä hänen lahjoistaan nauttiminen tuotti Jumalalle kunnian.

Ihminen oli saanut kiellon syödä hyvän ja pahan tiedon puusta. Siitä ottaessaan ihminen ei ottaisi Jumalalta hänen tarjoamiaan lahjoja vastaan, vaan anastaisi Jumalalta jotakin himoitien itselleen. Lankeemuksessa murtui Jumalan tarjoamien lahjojen lahjaluonne. Lahja on aina yhteydessä sen antajaan. Himosta käsin haalittu omaisuus erottaa meidät siitä, jolle omaisuus on ensin kuulunut. Näin meistä tuli lankeemuksessa irrallisia Jumalasta. Luojan sijaan palvontamme kohteeksi tuli luotuisuus.

Kun Jeesus esitti vertauksia kuvatesaan taivasten valtakuntaa, keskeisimmät vertauskuvat liittyivät rahaan, rikkauksiin ja toisten palvelemiseen. Nämä, rikkauksien haaliminen ja toisten palveleminen, liittyvät myös Jeesuksen autuaaksijulis-

tuksissa saumattomasti yhteen. Jeesuksen autuaaksijulistuksia Matteuksen evankeliumin luvussa viisi onkin nimetty lääkkeeksi seitsemää niin sanottua pääsyntiä vastaan, joita ovat ylpeys, ahneus, himo, kateus, ylensyönti, viha ja laiskuus.

Jeesuksen viides autuaaksijulistus kuuluu: ”Autuaita ne, jotka toisia armahtavat: heidät armahdetaan.” (Matt. 5:7) Teologi ja filosofi **Peter Kreeft** esittää tämän autuaaksijulistuksen olevan vastauksena ahneuden syntiin (Kreeft: *Paluu hyveeseen*. KATT 2005). Hän toteaa, että halu ei vielä itsessään ole ahneutta. Ihmiselle nimittäin on luonnollista haluta ulkoisia asioita, sillä ajatuksella, että näiden asioiden tavoittaminen palvelisi välineellisessä mielessä jotakin hyvää. Näin siis raha, asema tai valtakaan eivät itsessään ole vielä ahneutta. Kun sitten asioiden haalimisesta tulee päämäärä, ne tulevat meille epäjumaliksi.

Ahneudessa on kaksi osaa: ahneus saada sitä mitä meille ei ole, ja ahneus pitää se mitä meillä on. Tästä pääsemme autuaaksijulistukseen. Ahneuden kaksi vastakohtaa ovatkin tyytyväisyys tai vapaaehtoinen tyytyminen köyhyyteen, ja anteliaisuus eli armon antaminen toisille – toisin sanoen, laupeus. Näin tyytyväisyys siihen, mitä meillä kulloinkin on, ja antaminen ottamisen sijaan, ovat Jeesuksen julistuksen keskiössä.

On syytä tiedostaa, että tältä maailmalta emme saa tukea Jeesuksen perään kuuluttamalle toimintajärjestykselle. Maailmassa antaminen on aina investointia siihen, mitä voin antamisen kautta itse saada. Jos ajatlemme antamisen ikään kuin investointina (antamisella on välineellinen arvo minulle), se siirtyy salakavalasti ahneuden palvelukseen. Antamisesta tuleekin väline kohti omaa suurempaa kukoistustani. Jeesuksen julistuksessa saaminen on antamisen väline, ei päinvastoin. Saan, jotta voin antaa.

Tämä ajatus saa maailman silmissä tyhjän osan. Todellinen laupeus ei olekaan laskelmointia.

Tarkastellaanpa vielä hieman ahneuden ja armahtavaisuuden välistä suhdetta. Ahneus on vähemmän kuin oikeudenmukaisuus. Armahtavaisuus taas on sitä enemmän. Oikeudenmukaisuus nimittäin ilmoittaa meille totuuden siitä, miten asiat ovat. Oikeudenmukaisuuden sanoessa, että väärintekijää tulee rankaista, anteeksiantamuksen vastaus ei ole asian mitätöinti. Asialla on toki merkitystä – kyllä se mitään. Todellisuudessa anteeksiantamus maksaa itse hinnan, joka toiselle olisi kuulunut.

Ajattele ihmistä, joka on sinulle velkaa. Antaessasi hänelle velan anteeksi, et ainoastaan tarjoudu unohtamaan hänen velkaansa, vaan joudutkin maksamaan omille velkojillesi siitä, mitä toinen jätti sinulle maksamatta. Anteeksi antaessasi maksatkin velkaan nähden kaksinkertaisen hinnan – velan ja sen perimättä jättämisestä koituvat kustannukset. Tästä syystä Jeesuksen kuolema meidän puolestamme on niin valtava asia. Tähän oman ristimme kantamiseen muiden puolesta Jeesus haluaa osallistaa jokaisen hänen seuraajansa – olemme saaneet, jotta voimme antaa muille. Osallistukaamme siis itsekkin tämän katoamattoman aarteen palvelukseen – olemmehan saaneet, antaaksemme muille! ●

Markus Korri

Jeesuksen seuraaminen

3. sunnuntai helluntaista 13.6.
luuk. 9:57–62

”Seuraan Jeesusta jos...” Mikä on sinun takaporttisi tai suunnitelma B? Mikä todellisuudessa estää sinua seuraamasta Jeesusta? Teksti kuvaa kolme erilaista miestä ja elämäntilannetta, jossa ihminen ei ole vielä valmis seuraamaan Jeesusta, vaikka niin itse luulee.

Jeesuksen aikana osa ihmisistä halusi seurata Jeesusta koska hän oli kuuluisa. He halusivat olla julkisuudessa ja huomion kohteena vain sen itsensä vuoksi. Jeesus ei halua ketään seuraamaan häntä näiden asioiden tähden. Jeesus seuloa ja karsii pois seurastaan ne henkilöt, jotka eivät ole tosissaan ja hän haluaa varmistaa ihmisiltä, että millä motiiveilla he ovat häntä seuraamassa. Ymmärtävätkö he todella mitä ovat tekemässä ja mihin he lähtevät mukaan?

Ensimmäinen tarjous seurata Jeesusta on epärealistisen hyvä, mies sanoo seuraavansa Jeesusta ilman ehtoja – ilman, että hän edes tietää mihin hän sitoutuu tällä lupauksellaan. Matteuksen mukaan hän oli kirjanoppinut eli hänellä oli asema, jossa hän opetti muille kirjoituksia ja rabbiinista perimätietoa. Hän kuulostaa Pietarilta, joka lupaa seurata Jeesusta jopa ristille asti. Jeesus ei vastaa hänelle myöntävästi tai kieltävästi, mutta muistuttaa häntä siitä mitä hänen seurassaan vaeltaminen on. Teksti ei kerro, että lähtikö mies seuraamaan Jeesusta ja laskiko hänen kustannukset, kun Jeesus oli sanonut hänelle nämä sanat.

Miehen tulee siis valita lihallisen elämän sijaan hengellinen. Jeesus ei elänyt maan päällä kerjäläisen elämää, mutta hän ei ollut myöskään kiinnittynyt maallisiin asioihin. Jeesuksen seuraaminen ei tarkoita automaattisesti jotain tiettyä köyhyyttä ihannoivaa elämäntapaa, vaan sitä että asiat laitetaan tärkeysjärjestykseen. Jeesuksen vastauksesta päätellen tämä henkilö on kiinnittynyt liikaa maalliseen omaisuuteen ja mukavuuteen, jotta hän voisi alkaa seuraamaan häntä kuten oli luvannut.

Toinen mies haluaa lähteä seuraamaan Jeesusta, mutta hänen täytyisi käydä hautaamassa juuri kuollut isänsä. Juutalaiset eivät aikailleet hautaamisen kanssa, se pyrittiin tekemään samana tai viimeistään

seuraavana päivänä. Eikö oman isän hautajaisiin osallistuminen ole riittävän hyvä peruste viivyttää kutsua lähteä seuraamaan Jeesusta? Ei ole, fyysisesti kuollutta ei voida enää herättää hengellisesti eloon. Sen sijaan on olemassa paljon ihmisiä, joille täytyy julistaa sanoma Jumalan valtakunnasta ja joille siitä on hyötyä. Miehen olisi tärkeämpää oman sielunsa kannalta pysyä muiden opetuslasten seurassa ja julistaa valtakuntaa, jotta myös muut, joilla on vielä toivoa voivat pelastua.

Mies puhuu Jeesukselle tavalla, josta käy ilmi, että hän olettaa itsestään selvästi voivansa tehdä näin. Jeesus ei kiellä opetuslapsiaan osallistumasta hautajaisiin, mutta miehen prioriteetit ovat väärät ja tämän Jeesus paljastaa. Mies ei pysty seuraamaan häntä, koska on kiinnittynyt läheisiin ihmisiin, jotka ovat hengellisesti kuolleita. Hän ei osaa valita Jumalan valtakunnan kannalta olennaisia ihmissuhteita, jotta voisi olla hedelmällinen.

Kolmas henkilö on jo lähtenyt seuraamaan Jeesusta, mutta hän on jäänyt katsoomaan taakseen jotain, mitä kaipaavat entisestä elämästään. Tällä asenteella hänestä ei tule valtakunnan työntekijää. Hän on tarttumassa ensi kertaa auraan ja jos aloittelija katsoo taakseen samalla kun auraa, niin pellon kyntövaosta ei tule suoraa. Tällä tavalla hän ei opi auraamaan ikkinä kunnolla. On parempi olla kyntämättä ollenkaan, mikäli ei malta opetella tekemään sitä alusta pitäen oikein.

Moni ilahtuisi nykypäivänä, jos seurakunnan yhteyteen tulisi ihminen ja sanoisi, että seuraan ja teen kaiken, mitä Jeesus sanoo. Tai jos vasta omien asioiden hoitamisen jälkeen luvataan tulla mukaan tai mikäli ryhdytään hommiin, vaikka ei todellisuudessa ole motivaatiota opetella tekemään työtä kunnolla. Harva alkaisi heiltä testaamaan, että mitä he todella tarkoittavat. Uusi innokas uskoon tullut ihminen otettaisiin luultavasti ilolla sen

turhia kyselemättä ja kyseenalaistamatta hänen motiivejaan. Pikkuvikoja, pääasia että on seuraajia?

Jeesus itse ei kuitenkaan toiminut näin, vaan hän koetteli ihmiset, jotka häntä halusivat seurata. Oli niitä, jotka lupasivat liikaa ja myös niitä, jotka asettivat omia ehtoja Jeesuksen seuraamiselle tai olivat puolivillaisesti mukana. Kukaan näistä ei kelvannut seuraamaan häntä vielä. Jeesus koetteli ja haastoi ihmisten motiivit ennen kuin hän kelpuutti mukaan.

Kuulostaa hankalalta ja ankaralta. Miten voimme mitenkään nykypäivänä täyttää kirkot ihmisillä, jos Jeesuksen seuraaminen on näin vaikeaa ja ankaraa? Opetuslasten kasvattaminen on työlästä, se vaatii paljon aikaa ja sitoutumista eikä voida opettaa huonoa ja löysää kulttuuria, jossa jokainen voi tehdä miten itse tykkää Jumalan valtakunnan asiat. Ei, vaan Jeesus määrittää miten asiat hoidetaan Jumalan valtakunnassa ja hän on antanut siitä mallin. Mekään emme voi poiketa tästä ja suhtautua välinpitämättömästi ihmisten motiiveihin. Jeesuksen tavoite ei ollut vain kerätä ihmisiä yhteen viihtymään hänen seurassaan, vaan hänen pääasiallinen tavoitteensa oli kasvattaa opetuslapsia, jotka ovat kykeneviä jatkamaan hänen työtään.

Kenenkään kohdalla kyse ei ole lopullisesta hylkäämisestä tai siitä, ettei heistä voisi tulla Jeesuksen seuraajia. Jeesus koettelee näitä ihmisiä, jotta heistä voisi tulla hänen seuraajiaan niin että he kantavat valtakunnan hedelmää eivätkä vain ole mukana sivusta seuraajina. Heille annetaan rehellisesti malli ja haaste ja kerrotaan, että mitä tämä oikein vaatii. Halukkaat perehdytetään hommiin. Jeesuksen kutsu on ainutlaatuinen ja yksilöllinen jokaiselle ihmiselle. Hän ei kohtaa tai käsittele ihmisiä samalla tavalla, vaan hän tunnistaa jokaisen haasteen ja kasvunpaikan hänen seuraamisessaan. ●

Pekka Ryhänen

Jumala rakastaa uskotonta kansaansa

4. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 20.6.
HOOS. 14:2–9

Sunnuntain Vanhan testamentin teksti on aivan Hoosean kirjan lopusta. Kirjan ta-
pahtumat ovat ajalta, jolloin Israelin kan-
sa oli jakaantunut Israelin pohjoisvalti-
oon ja eteläiseen Juudaan. Hoosea toimi
profeettana pohjoisvaltiossa. Hoosean
aloittaessa toimintansa Israel oli rikkaim-
millaan. Se oli elänyt ulkonaisen hyvin-
voinnin keskellä ja silloin ympäröivien
kansojen epäjumalat olivat tulleet rak-
kaiksi. Taas kerran se, että asiat menevät
ulkoisesti katsoen hyvin, oli tullut suu-
rimmaksi esteeksi Jumalan valtakunnalle.

Hoosean tuli puhua Jumalan puolesta
yhden Israelin huonoimman kuninkaan,
Jerobeam II:n aikana. Valtakunta oli luisu-
massa kaaokseen. Assyria uhkasi ja lopul-
ta tuhosi Israelin Pohjois-valtion vuonna
722 eKr., jolloin se vei Pohjois-valtakun-
nan asukkaat pakkosiirtolaisuuteen, josta
ne eivät ole tähän päivään mennessä pa-
lanneet. Hoosea näki tämän kaiken tule-
van ja varoitti kansaa sen synneistä.

Profeetta Hoosea sai profeettana todel-
la vaikean elämäntehtävän. Hän saa käs-
kyn mennä porton kanssa naimisiin. Hä-
nen aviopuolisonsa olisi hänelle uskoton.
Silti Jumala käskee Hooseaa rakastamaan
uskotonta vaimoaan. Hoosean avioliitosta
tuleekin profeetallinen symboli Jumalan
suhteesta Israeliin (Hoos. 3:1). Samalla ta-
voin kuin Hoosea rakastaa uskotonta vai-
moaan, myös Jumala rakastaa epäjumalia
palvovaa Israelia.

Hoosea saa vaimonsa kanssa kolme las-
ta, jotka ovat nimeltään Jisreel, Lo-Ruha-
ma ja Lo-Ammi. Nimillä on iso merkitys.
Jisreel tarkoittaa suomeksi ”Jumala ha-
jottaa”, Lo-Ruhama ”ei-armahdettua” tai
”ei-rakastettua” ja Lo-Ammi tarkoittaa
”ei minun kansani”. Nämä nimet kuvaa-

vat kaikki Pohjois-valtion kohtaloa ja sitä
mitä sille käy, jos se hylkää Jumalan. Hoo-
sean kirja kuvaakin seikkaperäisesti niitä
rikoksia, joita Israelissa tehtiin Jumalan
lakia vastaan. Liitto oli rikottu ja sen myö-
tä sen siunaukset olivat poissa. Israelia
odotti pakkosiirtolaisuus ja tuho.

Tähän nähden Hoosean kirjan viimei-
set jakeet, joista päivän tekstimme on, on
hyvin mielenkiintoinen. Edelleen Hoosea
kutsuu Israelia Jumalan luo: ”Palaa, Israel,
palaa Herran, Jumalasi luo! Syntisi ovat
syösseet sinut onnettomuuteen.” Aivan
loppuun asti Jumala tarjoaa sovintoa ja
kutsuu kansaansa luokseen. Missään vai-
heessa Israelilta ei vaadita muuta, kuin et-
tä se hylkää väärät Jumalat ja palaa oikean
Jumalan luo. Tämä olisi säästänyt sen tu-
holta milloin tahansa ja se tarjous oli voi-
massa loppuun asti. Sama tarjous on mei-
dänkin elämässämme auki loppuun asti.

Kääntymys Jumalan puoleen tarkoittaa
syntien tunnustamista. Siksi jumalanpal-
veluksemmekin alkaa aina synnintunnus-
tuksella. Hoosea kehottaa kansaa synnin-
tunnustukseen: ”sanokaa hänelle: ’anna
kaikki meidän syntimme anteeksi ja ota
vastaan paras lahjamme: me tuomme si-
nulle uhriksi rukouksemme, huultemme
hedelmän.’” Syntien tunnustaminen tar-
koittaisi turvaamista yksin Herraan. Sil-
loin olisi tunnustettava, että Assyria ei au-
ta eikä omin käsin rakennetut epäjumalat
anna apuaan. Maailmanvallat eikä suuret
poliittiset järjestelmät pelasta ihmistä.

Sen sijaan Hoosea sanoo, että vain Her-
ralta orpo saa osakseen rakkautta. Hepre-
an kielessä on tässä kohtaa sana *ruham* eli
rakastettu. Näin siis Lo-Ruhamasta (”ei-
rakastettu”), joka oli Hoosean lapsen ni-
mi, tuleekin kirjan lopussa rakastettu ja
armahdettu. Jumalan rakkaus ylittää aina
hänen tuomionsa.

Kirjan viimeisissä jakeissa Jumala hie-
nolla tavalla kuvaa sitä, kuinka Israelis-
ta tulee jälleen kuin kukoistava puu, jon-

ka versot leviävät joka suuntaan. Pimeys muuttuu valoksi ja tuomio armoksi. Jumala lupaa kolminkertaisesti palauttaa kansansa: ”Minä parannan heidät heidän uskottomuudestaan. Minä rakastan heitä omasta tahdostani, vihani on väistynyt heistä pois.”

Israel virkooa jälleen ja saa osakseen kolminkertaisen siunauksen. Ensinnäkin se uudistetaan. Tätä uudistusta kuvaavat monet kielikuvat: aamukaste, kukat, tuoksu ja katve. Toiseksi Israel saa uudenlaisen pysyvyyden. Se juurtuu syvälle: ”se tunkee juurensa maahan kuin Libanonin setri.” Sitä ei enää heitellä myrskyissä. Kolmanneksi Israel saa jälleen voimaa. Tästä kertovat versojen leviäminen ja kukoistus. Enää kansa ei ole heikko ja vihollisen vietävissä.

Kaikki nämä hienot kielikuvat puhuvat elämästä, joka leviää ja voittaa. Jumalan kansa on saanut uuden elämän, uuden voiman ja uuden pysyvyyden. Olemme siirtyneet aikaan, jossa kuolema on todella voitettu. Näin Hoosea kurkistaa jo Jumalan pelastushistoriassa paljon eteenpäin. Hoosean lupaukset Jumalan kansan ennalleen palauttamisesta täyttyvät Kristuksen kirkossa, jossa Jumala hoitaa armollaan kansaansa ja jonka Jumala on luvanut pysyvän ikuisesti.

Näiden hienojen lupausten ja kuvien jälkeen vielä lopussakin on Jumalan viimeinen huuto Israelin puoleen: ”Efraim, mitä hyötyä sinulla on epäjumalistasi! Minä vastaan sinun pyyntöihisi, minä pidän sinusta huolen. Minä olen ikivihreä sypressi, vain minä kannan sinulle hedelmää.” Efraim tarkoittaa tässä siis Israelia, jonka Jumala viimeiseen asti haluaa pelastuvan.

Koko Hoosean kirja päättyy mielenkiintoiseen jakeeseen, joka jää saarnatekstimmme ulkopuolelle: ”Kuka on niin viisas, että ymmärtää nämä kirjoitukset? Kuka niin ymmärtäväinen, että käsittää ne? Herran tiet ovat oikeat. Vanhurskaat kul-

kevat niitä, mutta väärintekijät kauhistuvat.” Kirja siis päättyy ilman, että siinä kerrotaan mitä Israelille tapahtui.

Tiedämme historiasta, että sille ei käynyt hyvin. Hoosean kirjan loppu muistuttaa, että nämä asiat eivät ole vain kaukaisia historiaa, vaan viesti on ajankohtainen kaikille lukijoille kaikkina aikoina. Herran tiet ovat aina valittavissa tai niiltä on mahdollista kääntyä pois niin kuin Hoosean aikana kävi. Yhä tänäänkin Jumala rakastaa uskotonta kansaansa kuten Hoosea uskotonta vaimoiaan. ●

Santeri Marjokorpi

Jordanin erakko

JUHANNUSPÄIVÄ 26.6.

LUUK. 1:57–66

Johannes Kastajan tarina alkaa Vanhasta testamentista ja samalla rikkoo sen hiljaisuuden, johon Vanha testamentti päättyy. Jesajan kirjan luvussa 40 kerrotaan huutavasta äänestä, joka kehottaa raivaamaan autiomaan Herralle tien. Malakian kirjan kolmannessa luvussa Herra lupaa sanansaattajan, joka raivaa tietä hänen edellään. Molemmissa kohdissa luvataan, että tienraivaajaa seuraa Jumala itse. Jesajan kirjassa sanotaan: ”Julista Juudan kaupungeille: Teidän Jumalanne tulee!” (Jes. 40:6) Malakian suulla Jumala lupaa: ”Ja aivan äkkiä tulee temppeliinsä Valtias, jota te odotatte.” (Mal. 3:1) Kukapa muukaan on temppelinsä valtias kuin Jumala itse.

Vanhan liiton ihmisille ei välttämättä ollut selvää, kenelle huutavan äänen oli määrä avata tietä. Enkelin ilmoittaessa Sakariaalle Johannes Kastajan syntymän, asia kuitenkin paljastuu. Johannes Kastajan on määrä kulkea ”Herran edelläkävijänä Elian hengessä ja voimassa, hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja ohjaa tottelemattomat ajattelemaan hurskaiden tavoin, näin valmistakseen kansan Herran tuloa varten.” (Luuk. 1:17)

Oletko miettinyt, miksi Jeesus tarvitsi tällaisen tienraivaajan? Mihin tarvittiin omituista kamelinkarvavaatteeseen pukeutunutta ja villimehiläisten hunajaa syönyttä erakkoa? Perinteinen suomalainen juhannus luonnistuu monelta aivan hyvin ilman Johannes Kastajan muisteluja. Onko hän evankeliumeissa yhtä laila päälleliimattu ja tarpeeton hahmo kuin keskikesän juhlassa? Tuskinpa sentään.

Vanhan testamentin päättävä Malakian kirja, joka siis huipentuu lupaukseen Jumalan saapumisesta ja häntä edeltävästä tienraivaajasta, alkaa rakkaudentunnustuksella. Herra rakastaa Israelia. Sitä seuraa monenlaista moitetta ja kovaakin lain saarnaa. Tiedämme Johanneksen saarnoista vain vähän, mutta sen tiedämme, että hän ei säästellyt sanojaan eikä kumarrellut kuvia. Kaiken pohjalla ja motiivina on kuitenkin rakkaus. Profeetan tiukkojenkin sanojen takana on rakkaus: hän saarnaa, jotta kansa ja sen papit ottaisivat opikseen ja kääntyisivät Herran puoleen.

Johannes Kastajankin tehtävä perustuu siis Jumalan armahtavaan rakkauteen. Hän valmistaa kansan sydämet ottamaan vastaan Herransa. Johannes muistetaan hänen rajuistakin saarnoistaan ja lopulta pelottomasta totuuden puhumisesta Herodes Antipaana edessä, mikä johti hänen kuolemaansa. Totuuden julistaminen oli kuitenkin laupeudentyö. Herodeksen olisi ollut parempi ottaa Johanneksen varoitukset tosissaan.

Johanneksen tärkeänä tehtävänä oli myös opettaa seuraajiaan, joista osasta tuli Jeesuksen opetuslapsia.

Luukkaan taltioima kertomus Johanneksen syntymästä on erikoinen jo iäkäistä ja lapsettomina pidetyistä vanhemmista lähtien. Sakariaan temppelissä saama ilmestys pohjustaa päivän saarnatekstiä. Enkeli Gabriel ilmoittaa erityisen lapsen syntymästä ja tehtävästä, mutta tulevan isän suu suljetaan koska hän ei

uskonut enkeliä. Gabrielin sanat tuovat mieleen Vanhan testamentin pyhät miehet, nasiirit.

Isä-Sakarias on mykkä ja äiti haluaa nimitä lapsen omituisesti suvun ulkopuolelta tulevalle nimellä. Aiemmin nimi oli annettu jo syntymän hetkellä, mutta Johanneksen ja Jeesuksen aikaan se annettiin tavallisesti kahdeksantena päivänä tapahtuvan ympärileikkauksen yhteydessä. Kokoon tulleella väkijoukolla oli ilmeisesti huomattava valta nimeämisessä, kun Elisabetin, lapsen äidin, ehdotus ei mennä heiltä alkuun läpi. Tarvittiin epäuskonsa tähden mykistyneen isän, Sakariaan, vahvistus kirjoitustaululle. Kuuliaisuus enkelin ilmoitukselle palautti Sakariaan puhekyvyn ja johtaa kiitosvirteen. Kuuliaisuus Jumalan sanalle toimii meidänkin aikanamme siten: se tekee meille hyvää.

Pelko valtaa koko lähiympäristön ja huhu- ja pelotukset tapahtumista leviävät koko Juudean vuoriseudulla. Herran käsi oli jollakin ilmeisellä tavalla Johanneksen yllä ja hän toimi Jumalan voimassa. ●

Antti Koskenniemi

Mihin uutisia tarvitaan?

5. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 27.6.
LUUKAS 13:1–5

Media jauhaa. Meidät on saatu uskomaan, että tarvitsemme uutisannoksen tunnin välein. Joku valitsee uutiset meitä varten. Maailma on tullut pienemmäksi, pallo on yhteinen. On pysyttävä ajan tasalla. Ihmiset tekevät hirveitä asioita. Onneksi me emme. Monella menee huonommin kuin meillä. Se lohduttaa. Mihin (muuhun) uutisia tarvitsemme? Voiko uutisiin addiktoitua, kroonistua? Miksi huonot uutiset ovat uutisempia kuin hyvät?

”Juuri siihen aikaan.” ”Ystävänä, tällaisia asioita ei keksitä.” (Rousseau) Luukas evankeliumissaan sitoo Jeesuksen,

ihmiset ja tapahtumat tiukasti aikaan ja paikkaan. Historian Herra tulee ”siihen aikaan” historiaan ja tekee turmeluksen historiasta pelastushistoriaa. Suuret uskonnot idässä ja filosofiat lännessä voivat elää ajatuksissa, mutta kristillinen usko on historiallinen. Lihaa ja verta vähintään siihen asti, kun aikaa ei enää ole. Koska Luukas ei kirjoittanut silminnäkijän kokemuksen ja muistamisen, vaan huolellisen ja kriittisen lähde- ja haastattelutyön perusteella, on kiintoisaa miettiä, kuka mistäkin Luukkaalle kertoi. Luukkaalla on runsaasti sellaista kerrottavaa, mitä muissa evankeliumeissa ei ole, niin kuin päivän tekstikin. Sairauksista, puhuttelevista ihmiskohtaloista ja naisista Luukas kirjoitti paljon. Vuosina 45–50 jKr., jolloin Antiokian herätyksessä kristityksi tullut Luukas kokosi Pyhällä maalla materiaalia kirjoitustyöhönsä, ainakin Jerusalemin seurakunnassa ja maan muilla kristityillä ja muillakin oli paljon kerrottavaa. Päivän evankeliumikohdan uutisten kertojia evankelista ei nimeä.

Galilean juutalaisissa oli luonnetta, tunteet kuohahtivat helposti ja protestiikkolle maalittuivat etsimättä imperiumin miehittäjät ja heidän kätyrinsä. Esimerkiksi silloin, kun pääsiäismatka Jerusalemiin oli vaihtunut Jeesus-missioon kotimaakunnan järvimaisemissa ja ruokimishmeeseen, oli kansa valmis tekemään Jeesuksesta kuninkaan. (Joh. 6) Ajatelkaa johtajaa, joka jakaa toimeentuloa ja terveyttä kaikille! Olihan heitä tuhansia valmiina marssimaan vaikka pääkaupunkiin. Pilatus tiesi hyvin, että Galilean selootit hautoivat salajuonia ja pohjoisen pyhiinvaeltajat olivat uhka pääsiäisjuhilla, jotka saattoivat moninkertaistaa Jerusalemin väkimäärän. Galilealaisiin kohdistuneet ankarat toimet olivat pelote kaikille. Veriteon aiheuttaja, kärsimyksen syy oli helppoa kohdentaa: julma maaherra. Juutalaiset tiesivät hyvin, että herralla-

kin on Herransa ja siksi kysymys kuului: Miksi Jumala salli julmuuden tapahtua ja vielä uhrialttarin äärellä? Nukkuiko Jumala, oliko tarpeillaan vai oliko tapahtunut Jumalan rangaistus synnistä? Sama Pilatus teki hyvääkkin ja rakennutti vesijohtoa Siiloan lammikolta Jerusalemiin. Rakennelmaa kannatellut torni kaatui ja hautasi alleen joukon rakentajia. Syyllistä oli vaikea osoittaa, elleivät rakentajat itse synneillään vetäneet Jumalan tuomiota päälleen. Tämä käsitys oli juutalaisilla tavallinen: kärsimykset ovat rangaistus synneistä. (Joh. 9:2) Ei tämä päättely ole vieras kristityillekään.

Kurjat uutiset johtavat Jeesuksen toimesta syvään, ei vain kärsimyksen, vaan itsensä ja elämän tarkasteluun. Tärkeämpää kuin katsoa taaksepäin ja löytää syy, on katsoa eteenpäin tarkoitukseen ja johdopäätöksiin. Eikö kuolema, Raamatun mukaan ”synnin palkka” ole kaikkien tasapuolinen osa. (Room 6:23) ”Kaikki ovat syntiä tehneet.” (Room 3:23) Tilipäivän ajoitus ja kuolintapa vaihtelevat. Syntitekojen ja laiminlyötyjen hyvien tekojen määrässä voi olla eroja, kuten Jeesuksen opetus armottomasta palvelijasta osoittaa ja syntinen voi vielä kuvitella maksavansa velkansa, mutta laadussa eroa ei ole. (Matt. 18:23–35) Mitä ihminen kylvää, sitä niittää. Ikuisen kierteen voi katkaista vain yksi: armo. Syntivelan anteeksianto ja armahdus on täysin kuninkaan keksintö. ”Herran armoa on se, että vielä elämme.” (Valit. 3:22) Surullinen uutinen vaikuttaa hyvää, jos huomaamme, että Jumala on antanut minulle aikaa vielä ja muistamme, että olen kuolevainen, koska olen syntinen.

Juutalaisen kansan koko Vanhan testamentin historia oli kamppailua Jumalan ja epäjumalien välillä, kansan lankeemusta, synnin rangaistuksia ja parannuksen tekemistä. Valittavana oli siunaus tai kiros. Jumala katsoi kansaansa hallitsijoiden

”läpi”. Sota, nälkä ja rutto olivat Jumalan rangaistuksia, mutta myös parannukseen taivuttajia. Ei ihme, että ajatus kärsimyksistä rangaistuksena istui syvällä mielessä. Näin asia näyttävät kokonaisen kansan näkökulmasta, mutta yksittäiselle ihmiselle Jeesus näyttää osoittavan toisen näkökulman.

Siunausta on kaikki se, mikä kääntää ja vie Jumalaa pakenevan Jumalan kasvojen eteen. Jumalalta otamme vastaan niin hyvän kuin pahankin, onnen ja onnettomuuden, elämän ja kuoleman, emme sattumalta, kohtalolta tai paholaisesta puhumattakaan. (1 Sam. 2:6,7; Jes. 45:7) Kuoleminen on ihmiselle määrätty (Hepr. 9:27), mutta ikuiselta tuholta, karkotukselta Jumalan kasvojen edestä, tulihelvetiltä Jeesus tuli pelastamaan. Evankeliumin armosanoma ja uutinen taivaasta on kaikkien uutisten äiti ja niin käsittämättömän hyvä, että sitä on vaikea uskoa todeksi. ●

Keijo Rainerma

Vastustajat kääntyvät

APOSTOLIEN PÄIVÄ 4.7.

AP.T. 26:12–23

Nuorena ihmettelin paljon Paavalin roolia uudessa testamentissa. Mistä kaveri on tullut? Hänestä ei ole kerrottu mitään evankeliumien yhteydessä. Luulen, että en ole ollut ihmetyksissäni yksin. Onneksi Raamatusta löytyy Apostolien teot linkinä evankeliumien ja kirjeiden välistä. Näin Paavali tutustutetaan lukijalle myös 2000 vuoden päähän.

Paavali oli Jeesuksen vastustaja, mutta hän kääntyi seuraamaan Jeesusta kohdatessaan hänet matkalla Damaskokseen. Tämä, sekä Jeesuksen veljen Jaakobin kääntyminen, on yksi keskeisistä ylösnousemuksen todisteista. On nimittäin esitetty väite, että ylösnousemususko tapahtui vain opetuslasten mielessä. Ylös-

nousemus olisi tulosta opetuslasten suuresta kaipuusta kohdata vielä kerran rakas opettaja Jeesus Nasaretilainen. Ja tämä selettäisi monet kohtaamiset Jeesuksen ja opetuslasten välillä tämän kuoleman jälkeen.

Jaakobin ja Paavalin kääntymys ovat vahvasti ristiriidassa tämän tulkintalinjan kanssa. Molemmat miehistä esitetään epäuskoisina suhteessa Jeesuksen messiaanisuuteen. Jaakobin epäuskoa voimme analysoida evankeliumin äärellä. Vihjeet osoittavat siihen suuntaan, että Jaakob ei uskonut Jeesuksen messiaanisuuteen tämän elinaikana – mutta varmoja emme voi olla. Kuitenkin ylösnousemuksen ja helluntain jälkeen huomaamme kirjeistä ja Apostolien teoista, että Jaakob on osa Jerusalemin keskeisintä kolmikkoa. Jaakobista tulee Jerusalemin seurakunnan yksi keskeisimmistä johtohenkilöistä, kun Jeesus ylösnousemuksensa jälkeen ilmestyy hänelle. (1.Kor.15:7) Miksiköhän Jaakobin kautta emme tiedä enemmän Jeesuksen nuoruudesta? En osaa sanoa, ehkä Jeesus eli hyvin tavanomaisen nuoruuden.

Paavali puolestaan esitetään useaan otteeseen, hänen omasta suustaan ja muidenkin todistuksesta, Jeesuksen vastustajana. Paavalikin kääntyy Jeesuksen ilmestymisen myötä. Hän ei ole vapaaehtoinen käännynnäinen eikä suinkaan toivonut, että hän pääsisi vielä tapamaan Jeesus Nasaretilaisen. Paavalilta ei löytynyt tällaista henkilökohtaista ylösnousemustoivoa vaan pikemmin uskonnollista kiihkoa vääräuskoisia jumalanpilkkaajia kohtaan. Kuitenkin Paavalin potentiaalisen opettajan Gamalielin sanat tulevat toteen: ”Jos se (Jeesus-liike) taas on Jumalasta, te ette pysty heitä kukistamaan. Pitäkää varanne! Entä jos te taistlettekin itseään Jumalaa vastaan?” Tämän Paavalikin oppi huomaamaan. ●

Mattias Kaitainen

Rakkauden laki

7. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 11.7.
LUUK. 6:27–31

Tämän päivän evankeliumiteksti on ote Jeesuksen kenttäsaarnasta. Vuorisaarna ja tämä kenttäsaarna on osa Jeesuksen lainjulistusta. Näissä kokoelmissa Jeesus vaatii seuraajiltaan täydellisyyttä. Opetus tiivistyy lauseeseen: ”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen”. (Matt. 5:48)

Jeesuksen viestissä voidaan ajatella olevan kaksi tasoa. Toisaalta Jeesus puheilaan osoittaa meille luterilaisille hyvin tunnetun näkökulman siitä, että kukaan meistä ei kykene yltämään tähän Jeesuksen asettamaan rimaan. Rippikoulussa usein kysytään nuorilta: ”Mikä on helpoin kymmenestä käskystä?” Usein vastaukseksi saa kaksi: älä tapa tai älä tee aviorikosta. Jeesus ottaa vuorisaarnassaan nuo kaksi helpohkoa käskyä ja osoittaa, että edes näitä kaikista helpoimpia käskyjä ja niiden syvällistä viestiä emme kykene noudattamaan. Joudumme siis jokainen nöyrytymään Jumalan lain edessä.

Toinen taso Jeesuksen viestissä on puhe täydellisyydestä ja sen tavoittelusta. Tiedostamme, että elämme rikkinäisessä maailmassa, joka ei siis ole täydellinen ja eheä ja olemme osaltamme syyllisiä tähän rikkinäisyyteen. Mutta pyrkimyksen tulisi olla kohti hyveiden tavoittelua. Emme odota, että kykenisimme saavuttamaan täydellisyyttä, mutta kilvoittemme kohti sitä. Emme odota, että saavutamme pelastuksen lakia täyttämällä, mutta pyrimme kohti hyveitä, jotta lähimmäisillämme olisi parempi olla.

Jumala on luonut meidät kuvakseen. Kolmiyhteisen Jumalan välinen rakkaus kumpuaa persoonasta toiseen. Rakkaus ei ole ainoastaan vuorovaikutteista kahden persoonan välillä vaan kolmen persoonan välistä. Kaksi persoonaa rakastaa kolmatta

ja näin rakkaus on ulospäinsuuntautuvaa. **C.S. Lewisin** sanoin ihminenkin on kutsuttu mukaan tähän kolminaisuuden persoonien ”tanssiin”. Saamaan ja antamaan rakkautta eteenpäin – rakastamaan yhdessä. Näin me pyrimme kohti elämän omaa ohjemallia, jonka Jumala on suunnitellut maailmaan ja johon Jumala on meidät tarkoittanut. Emme voitaaksemme itsellemme pelastusta vaan auttaaksemme lähimmäistämme. Saamme maistiasia tästä rakkaudesta tässäkin maailmassa, mutta kerran pääsemme taivaassa todella keinahtelemaan tämän tanssin tahtiin. ●

Mattias Kaitainen

Jumalan kirkkaus pelastuksen vuorella

KIRKASTUSSUNNUNTAI 18.7.
2. MOOS. 34:29–35, 2. KOR. 3:7–18,
LUUK. 9:28–36

Vuoret ovat erityisessä asemassa Raamatun ilmoitushistoriassa. Tällä kertaa kaikki lukukappaleet liittyvät niin olennaisesti toisiinsa, että niitä on syytä tarkastella yhdessä.

Mooses ”kirkastui” vuorella, kun Jumala antoi hänelle lain taulut. Myöhemmin Siinain vuori rinnastuu Siionin vuoreen, Jumalan temppelin sijaan. Jerusalemin temppeli on Jumalan kirkkauden, *shekinan*, Pyhän Hengen asuinpaikka. Toora lahjoitettiin valitulle kansalle *shekinan* suojassa, ja sitä pidettiin yllä temppelin kirkkauden varjeluksessa. Vasta kansan syvän synnin ja epäjumalanpalveluksen tähden Herran kirkkaus pakeni temppelistä ja kansa itse vietiin kahleissa pakosiirtolaisuuteen (ja hajotettiin muiden kansojen sekaan).

Sama kirkkaus, jumalallinen *shekina* loistaa Toorassa itsessään. ”Mutta jos jo kuoleman virka” (1938 käännös) ”ilmesyi kirkkaudessa”, tulkitsee tätä Paavali. ”Jo kuolemaa palveleva virka, jonka sää-

dökset oli kaiverrettu kivitaluihin, säteili sellaista kirkkautta, että israelilaiset eivät voineet katsoa Moosesta kasvoihin. Ja kuitenkin hänen kasvojensa kirkkaus oli katoavaa. Kuinka paljon suurempaa kirkkautta säteileekään Hengen palveluvirka! Jos kerran tuomion julistamisen virkaa ympäröi kirkkaus, paljon kirkkaampi loiste ympäröi silloin vanhurskauden julistamisen virkaa. Sen kirkkaus on niin ylivoimainen, että sen rinnalla himmenee se, mikä ennen säteili kirkkaana. Sillä jos sekin, mikä on katoavaa, säteilee kirkkautta, vielä paljon kirkkaampaa on se, mikä on pysyvää.” (2. Kor. 3:7–18)

Paavalin sanat tulisi ottaa todesta. Kyse ei ole pelkästään siitä, että loiste ympäröisi Tooraa tai vanhurskautta jonkinlaisen mystisen valon tavoin – vaan ne ovat “kirkkautta”. Kirkkaudella tarkoitetaan Raamatun teologiassa hyvin yleisesti paratiisin kirkkautta. Siksi kirkkaus “vuorella” eli paratiisinäyssä on todellista jumalallista pyhyttä. Laki ei ainoastaan representoi Jumalan täydellisyyttä, vaan on sitä – mutta rakkauden hirveässä, syntiset tuhoavassa merkityksessä eli kuoleman virassa. Elämme tilassa, jossa “kaikki ovat vailla Jumalan kirkkautta”.

Vastaavaa käännöksen pinnallisuutta toistaa UT2020: “Jos kuolemaa palvelevalta viralla oli tällainen katoava kirkkaus, kuinka kirkas onkaan Henkeä palveleva virka! Jos kerran tuomion virka loistaa kirkkautta, on oikeamielisyyden virka vielä paljon loistavampi.”

Näissä käänöksissä tekstin viittaukset Jumalan kirkkauteen ja pyhyteen redusoidut mainostaulujen lamppuihin. Kirkkaus ei ole alkutekstissä ylimääräinen ominaisuus, vaan toora “ilmestyy kirkkaudessa”. Entä onko “oikeamielisyyden virka” loistava? Lause jää käsittämättömäksi. Loistava esiintyjä? Alkuteksti puhuu siitä, että vanhurskauden saarnaviran kirkkaus on lain kirkkautta suurempi. Jos

ajatus vaikuttaa hieman vaikealta, sitä on tarpeen selittää vaikkapa tässä saarnaselityksessä esille nostetun *shekina*-teologian avulla. Mutta vesittää sitä ei kannattaisi. Suurena periaatteena uudessa käänöksessä (tai parafrasissa) on – kuten tyyppilistä muuallakin – siirtyminen olemuksista funktioihin (dogmaatikot tuntevat tämän uskantilaisena reduktiona).

Näin evankeliumiteksti saa taustan. “Hänen rukoillessaan hänen kasvonsa muuttuivat ja hänen vaatteensa sädehtivät kirkkaan valkoisina. Samassa siinä oli kaksi miestä, Mooses ja Elia, keskustelemassa hänen kanssaan. He ilmestyivät taivaallisessa kirkkaudessa ja puhuivat Jeesuksen pois lähdöstä, joka oli toteutuva Jerusalemissa.” (Luuk. 9:29–31)

Eksegeettisten kiistojen ei pidä antaa viedä mielenkiintoa pois kohtien syvästä teologiasta. Vuorella Jumalan *shekina* peittää Jeesuksen. Jakso on trinitaarinen, läsnä ovat Kristus, Kirkkauden Henki ja Isä, jonka ääni todistaa tälläkin kertaa pojasta. Jumala toimii pelastushistoriassa ja vahvistaa poikaa hänen kutsumustehtävässään.

Galilean missio on ohi ja Jeesuksen tie kääntyy kohti Jerusalemiä. Hän tietää hyvin, että hänen on kuljettava sen Israelin luo, joka “yhä tappaa profeettansa”. Hän on valmistautunut Elian kohtaloon ihmiskunnan pelastuksen tähden.

Heikkouteen sitoutuu myös saarnaaja. Korinttilaiskirjeen ajatus jatkuu pitkälle seuraavaan lukuun. Meitäkin vahvistaa se, että katselemme Kristuksen kasvoista loistavaa valoa. Mutta siitä huolimatta me kannamme Kristuksen kuolemaa ruumiissamme: meidät on hänen kanssaan kastettu yhteiseen kuolemaan. Näin ylösnousemuksen kirkkaus lopulta täyttyy lahjavanhurskauden evankeliumissa ja lupauksessa ruumiin lunastamisesta.

Ehkä paras selitys vuorella esiintyvälle kirkkaudella löytyy Heprealaiskirjeestä (12:18–24):

Ette te ole tulleet käsin kosketettavan, tulta suitsevan vuoren juurelle – Ei, te olette tulleet Siionin vuoren juurelle, elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin luo. Teidän edessänne on tuhansittain enkeleitä ja juhlaa viettävä esikoisten seurakunta, ne, joiden nimet ovat taivaan kirjassa. Siellä on Jumala, kaikkien tuomari, siellä ovat perille päässeiden vanhurskaiden henget, ja siellä on uuden liiton välimies Jeesus ja vihmontaveri. ●

Timo Eskola

Tyhmä mies kalliolle rakensi

9. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 25.7.
MATT. 7:24–29 (UT2020)

Jeesuksen vertauksissa on aina jokin koukku. Hän ei päästä kuulijaansa vähällä. Jos luulit ymmärtäväsi, jos uskoit saavasi seurata tapahtumia sivusta popcornia maistellen, kuuntele uudestaan. Kaikki ei ole aina sitä miltä näyttää. Jeesuksen vertaukset eivät koskaan tarjoa leppoisaa kuunneltavaa. Ne yllättävät, ne tulevat suoraan kohti kuulijansa elämän kipeitä kysymyksiä. Ne kääntävät elämän ylösalaisin, ne avaavat eteen helvetin ja taivaan. Jeesuksen vertauksia kuunnellesa kukaan ei jää katsomoon.

Päivän teksti on päivän selvä. Olipa keran viisas mies, joka teki talonsa viisaasti, mutta tyhmä rakensi tyhmästi. Parasta siis toimia kuten viisas. Jutun juoni paljastuu ennakoita. Tyhmän toilausta voi naureskella niin kuin hölmöjä vastauksia television visailuohjelmissa. Katsojan itsetuntoa kohottaa, kun pääsee ajattelemaan: en minä sentään noin yksinkertainen ole.

Pientä säröä tähän laiskanpulskeaan tulkintaan syntyy, kun katsotaan, miten läsnäolijat reagoivat: ”Väkijoukko oli ihmeissään hänen opetuksestaan. Jeesus näet opetti arvovaltaisesti kuin hallitsija, ei niin kuin oppineet.” Näkivätkö nämä hen-

keään haukkovat galilealaiset noiden rakennusmiesten puuhissa jotakin enemmän kuin me?

Ainakin Jeesus tiesi mistä puhui. Hän oli alan ammattilainen, ollut pienen ikänsä mukana Sepforiksen työmailla. Tuon vuoristoon nousevan eliittikaupungin rakentamisessa oli sama haaste kuin kotikyliä Nasaretissa: pakko rakentaa rinteeseen ja tasata tonttia louhimalla kiveä sekä kasaamalla raskaita perustuksia. Hyvä puoli oli se, että niin korkealla ei malariahyttysistä ollut vaivaa.

Kun taloa rakennettiin hankalaan maastoon, piti huolehtia kahdesta asiasta. Olennaista oli rahoitus. Jos budjetti hupenisi perustuksiin, projekti keskeytyisi nolosti. Siinä missä lääkäri voi haudata virheensä, rakentajan kämmäilyt jäävät näkyviin ihmisten pilkattavaksi. ”Muu-ten voisi käydä niin, että työt pitäisi jättää kesken, vaikka perustukset olisi jo tehty. Silloin ihmiset alkaisivat pilkata häntä: ’Mies tuossa alkoi rakentaa, mutta valmista ei tullut!’” (Luuk. 14:28–30, UT2020). Tätä jokainen rakennuttaja pelkäsi, sillä sosiaalista häpeää kuvataan Uudessa testamentissa lähes kadotustuomion kaltaiseksi kohtaloksi.

Tämän kertomuksen rakentajat olivat kuitenkin laskeneet budjettinsa huolella ja rahoitus oli kunnossa. Eivät siis tyhmiä miehiä kumpikaan. Enemmän pelivaraa jätti budjettiinsa kuitenkin mies, joka rakensi talonsa hiekalle, kuivettuneen joenuoman eli *wadin* pohjalle: perustustöihin ei palanut montakaan denaaria. Autiomaassa oli joskus virrannut joki, ja se oli jättänyt jälkeensä tasaisen pohjan, kovan kuin betoni. Ei tarvittu vaivalloisia perustustöitä, ei paalutusta eikä tukirakennelmia. Talopaketti oli jo valmis, kun kaveri vielä huhki kalliorinteessä perustustensa kanssa.

Toinen otti harkitun riskin rakentessaan tuntuvasti hankalampaan maas-

toon. Hänen projektiinsa toi lisää haastetta myös ajoitus: jos talo ei olisi pulkassa sadekauden alkaessa, työteko menisi vaikeaksi. Deadlinessa oli pysyttävä. Mitä jos eteen olisikin tullut jokin ikävä yllätys, joka olisi syönyt lisää työtunteja? Silloin olisivat ohikulkijat päässeet lauleskelemaan: ”Tyhmä mies kalliolle rakensi.”

Luonnollisesti myös kovalle hiekkapinnalle rakentamisessa oli riskinsä. Mitä jos joki alkaakin taas virrata? No, taisi mies miettiä, kaikessa inhimillisessä toiminnassa on mahdollisuus epäonnistua, mutta minun mallissani riski on pienempi kuin kaverilla. Tässä kohtaa ei ole vettä nähty vuosikausiin, kenties vuosikymmeniin. Miksi tilanne muuttuisi juuri nyt? Pääasia että saan perheelleni edullisesti ja nopeasti katon päälle.

Oliko miehen laskelmointi tyhmää? Kyllä Helsingissäkin on rakennettu paljon taloja tulva-alueille, sillä tonttimaan on kallista.

Jeesuksen vertauksessa syyssateiden rajuus yllätti kaikki. Vuorenrinteeseen rakentanut kaveri oli tyytyväinen, kun katto piti vettä, vaikka sisustustyöt saattoivat olla vielä pahasti kesken.

Kun uomaa pitkin syöksyi tulvavesi hurjalla paineella, kuten noilla leveysasteilla on tapana, toisen talon kivikova hiekkaperustus muuttui liejuksi ja talo hajosi tuhannen päreiksi. Omasta ja kuulijoidenkin mielestä viisaasti toiminut mies osoittautui sittenkin tyhmäksi.

Ihminen rakentaa itselleen talon yleensä vain kerran elämässä. Siksi vertaus johdattaa hyvin pohtimaan, mille perustalle on koko elämänsä rakentanut. Mihinturvautua, jos kaikki kaatuu päälle ja menee pieleen? Entä kun viimeinen myrskytuuli puhaltaa?

Jeesuksella oli tähän ratkaisu: tehkää minun sanani mukaan. Se sana löytyy edellisestä luvusta, Matt. 6:19–21. Helpompiakin ratkaisuja elämään löytyy. Jeesuk-

sen sanan mukaan eläminen on joskus perin hankalaa ja riskialtista. Hänen mukaansa se silti kannattaa. ●

Lauri Thurén

Uskollisuus jumalan lahjojen hoitamisessa

10. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 1.8.
LUUK. 12:42–48

Julius Caesar, ehkä Rooman historian yksi kuuluisimmista ja merkittävimmistä keisareista, oli juuri saanut vallattua Rooman kaupungin omaan valtaansa. Hän asettui poliittisesti Rooman senaatin yläpuolelle yksinvaltiaan asemaan ja hänen nimestään meillekin periytyy termi ’keisari’. Voitettuaan sisällissodan ja valloittuaan Rooman Caesar lähtee erinäisten mutkien kautta Egyptiin, jonne hänen vastustajansa **Pompeius** oli paennut. Siksi aikaa Caesar päättää nimittää Rooman hallitsijaksi ”Italian kuvernöörin” **Markus Antoniuksen**.

Markuksen tehtävänä oli pitää Rooman kansasta huolta, sillä välin kun isäntä oli poissa talosta, mutta hän ei hoitanut tehtävänsä hyvin ja ei nauttinut senaatin ja kansan suosiota. Kun kansa nousee kaduille kapinaan, lähettää Markus sotajoukkoja Rooman kaduille ja siitä seuraakin verilöyly. Tämän myötä Caesarin on pakko palata Roomaan ja ottaa asiat haltuunsa.

Evankeliumitekstissä Jeesus kuvaa hyvin samanlaista tapahtumaa. Taloudenhoitaja jätetään hoitamaan palvelustehtävänsä ja huolehtimaan vilja-annosten jakamisesta. Hyvä palvelija hoitaa tehtävänsä. Huono palvelija puolestaan laiminlyö tehtävänsä ja rakentaa Markus Antoniuksen tavoin omaa henkilökohtaista varallisuuttaan muiden kustannuksella.

Pietari kysyy ennen tekstikohtaamme tärkeän kysymyksen: ”Herra, tarkoitatko näillä vertauksilla kaikkia vai ainoastaan meitä?”

Jeesus vasta kysymykseen vertauksellamme. Hän puhuu siitä, että hän tulee asettamaan taloudenhaltijoita seurakuntaansa, joiden tehtävänä on huolehtia palvelusväestä ja jakaa vilja-annokset ajallaan, sanan ruokaa. Huonot palvelijat joutuvat kohtaamaan saman kohtalon kuin epäuskoiset ja ”jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan, ja jolle on paljon uskottu, se pannaan paljosta vastaamaan.”

Sanat muistuttavat Jaakobin kirjeen luvusta 3. ”Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion.” Jaakob varmaankin viittaa näihin Jeesuksen sanoihin. Hän kuitenkin jatkaa lohdullisesti ”monessa kohden me kaikki hairahdumme – täydellinen on mies (joka ei hairahdu puheessa).” Jeesus viitanee vertauksellaan siis erityisesti seurakunnan kaitsijoihin, mutta myös jokaisen henkilökohtaiseen valvomiseen. Liekkö niin, että opettajat saavat Jumalalta tiukemman tuomion, vai niin, että opettajat ovat tarkan tutkinnan ja kritiikin alaisina? (niin kuin hyvässä seurakunnassa tulisi olla!)

Samalla Jeesus haluaa varoitella Pietaria ja apostolien joukkoa siitä, että hänen paluunsa viivästyy, mutta kaitsijat eivät voi nukahtaa. Ilosanomaa saamme edelleen olla viemässä ja ruoka-annoksia jakamassa kaikille kansakunnille. Älkäämme sortuko siis Markus Antoniuksen tavoin mässäilyyn ja haaliko kaikkea hyvää itsellemme, vaan palvelkaamme toisiamme lahjoillamme yhteiseksi hyväksi! ●

Mattias Kaitainen

Etsikkoajat kaupunkivertailussa

11. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 8.8.
MATTEUS 11:20–24

Kaupunki- ja aluevertailuja tehdään ja julkaistaan erilaisista aiheista asuntojen

hinnoista itsemurhiin ja työllisyysasteesta rikostilastoihin. Silmäilin juuri maakuntavertailua, jossa Pohjanmaan ja ruotsinkielisen rannikkoseudun, siis Suomen raamattuvyöhykkeen suhteelliset luvut näyttivät varsin valoisilta muihin maakuntiin verrattuna. Asuinympäristö lyö leimansa asujaansa ja ihminen vaikuttaa ympäristöönsä. Julkisuus ei voi nousta yksityisyyttä korkeammalle. Elämän suuret asiat ratkaistaan sänkykamareissa ja keittiöpöytien ääressä.

Evankeliumissa Jeesus ryhtyy yllättävään kaupunkivertailuun ja vaikuttavuusanalyysiin: kuinka Jumalan suuret teot ovat vaikuttaneet eri kaupunkeihin ja kuinka kaupunkilaiset ovat etsikkoaikansa käyttäneet. Aikahistoriallinen jänneväli on Sodomasta nykyhetken kautta viimeiseen tuomioon. Ketä kiität, kun käy hyvin, ketä syytät, jos käy huonosti ja mistä odotat apua, kun apua tarvitset?

Meissä asuu muutosvastarinta tai Jeesuksen sanoin: emme tee parannusta. Parannusta Jeesus saarnasi (Matt 4:17), ja se oli tehtäväksiänto myös hänen seuraajilleen. ”Parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava.” (Luuk 24:47) Jeesus ei kiirehtinyt jakamaan hyväksyntää, vaan suorastaan ”soimasi” kaupunkeja, joissa voimateoista huolimatta ei tehty parannusta. Suuretkaan synnit eivät kadota, vaan parannukseen taipumattomuus. Armon saa se, joka armon tarvitsee. Mutta ihmiset eivät puhu armosta siksi, että saisivat syntinsä anteeksi ja säästyisivät Jumalan tuomiolta, vaan voidakseen jatkaa Jumalan tahdon vastaista elämäntapaansa. Tästä halvasta armosta, hyväksynnästä kaikille ja kaikelle ilman parannusta, hengelliset isät varoittivat. Hampaaton myötäsuka on suurinta rakkauttomuutta siksi, että se estää parannuksen ja tosi armon saamisen.

Parannusvaatimusta ei voi turhentaa silläkään, että todetaan koko elämän ole-

van parannuksen tekemistä. Tämä on kyl-
lä totta, mutta johtaa helposti kääntymisen
torjumiseen ja tekovanhurksaaseen
ryhdistäytymiseen. Raamatullisen paran-
nuksen kärki on toisaalla. Sen osoittavat
Jeesuksen sanat: kääntykää ja muuttakaa
miellenne! On kysymys koko elämän suun-
nan muutoksesta, astumisesta pimeydes-
tä valoon, kuolemasta elämään, uudes-
ta tiestä, matkasta, joka alkaa. Tarvitaan
ensimmäinen askel. Juuri tuo astumaton
askel tuntuu vievän monelta selkeyden,
varmuuden ja ilon, jotka olivat leimallisia
mm. Apostolien tekojen kristityille. Usko
ei tule kansaneläkkeen tavalla iän myötä
itsestään, eikä se tule meidän teoillamme-
kaan. Juuri siinä on etsikkoajan suuruus:
silloin Jumala tekee mahdolliseksi sen,
mikä on ihmiselle mahdotonta: paran-
nuksen ja kääntymisen Kristusta seura-
maan. Vasta sellainen, joka on tosissaan
yrittänyt tehdä parannusta ja uskoa, tie-
tää, että minusta ei sellaiseen ole. On tur-
vauttava Jeesukseen. Parannus on Pa-
rantajan parannettavaksi tulemista.

Harvoin Jumala vyöryttää koko pahuut-
tamme tunnollemme. Emme kestäisi. Sen
sijaan jokin väärä valinta, lähimmäistä
loukkaava teko, omantunnon syytös, on
kuin arka mustelma, johon Jumala painaa
sormensa. Lankeemuksen kautta muutos-
vastarintaan tullee murtumakohdalla
Jumala kutsuu parannukseen, koko elä-
mänsuunnan muutokseen. Kysymys ei ole
pienistä käytöksen fikseerauksista, vaan
koko arvomaailman muutoksesta. Usein se
merkitsee maailmankatsomusta sellaisel-
le, joka ei ole edes tietänyt mitään elämän-
katsomusta omaavansaakaan. On vain vir-
ran mukana mammonan ja oman minän
ehdoilla ajautunut elämä. Parannuksessa
ihminen kääntetään ensimmäisen käskyn
valoon: ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi,
sinulla ei saa olla muita jumalia.”

Kaupunki nimeltä Korasin mainitaan
Uudessa testamentissa tämän ainoan ker-

ran. Tiedämme vain vähän siitä, mitä Jee-
sus teki, koska Korasinissakin tapahtui
paljon. Mutta tiedämme riittävästi ja tar-
peellisen, sillä Raamatusta tiedämme, että
Jeesus kuoli ristillä meidän puolestamme,
Jumala herätti hänet kuolleista ja odotam-
me hänen toista tulemistaan. Korasin on
nykyisin rauniokumpu. Jonakin hetkenä
meistäkin muistuttaa vain kumpu. Tänne
jäävät kaunis koti, rakkaat ihmiset, kirjat
ja säästöt. Olemme ikuisuudessa. Silloin
vain yksi on tärkeä: Tunteeko meidät
omakseen Hän?

Beetsaida tunnettiin Filippoksen, An-
dreaan ja Pietarin kotikaupunkina. He to-
distavat, että oli mahdollista ottaa Jeesuk-
sen teot tosissaan. Parannus ja Jeesuksen
seuraaminen johti heidät omaa elämää
suurempaan, tielle, jolla oli kauskantai-
set ja suurenmoiset seuraukset. Parannus
muuttaa ihmistä niin, että se näkyy
ja kuuluu ja selkeimmin sen tuntee pa-
rannuksentekijän lähipiiri. Tyyros ja Siid-
don olivat pakanakaupunkeja, joille VT:n
profeetat olivat lausuneet tuomioita. Is-
raelilaiset ajattelivat olevansa pakanoita
parempia. Jeesus tekee tyhjäksi parem-
muusvertailumme. Esimerkiksi ateis-
min perusteena käytetty kysymys ”miksei
kaikkivaltias rakkauden Jumala poista pa-
haa maailmasta?” kertoo, ettei kysyjä tun-
ne omaa pahuuttaan. Jeesuksen sanat ”jo
aikoja sitten” puolestaan kertovat Juma-
lan pitkämielisyydestä. Jumala antaa ai-
kaa parannukseen riittävästi, muttei tuh-
lattavaksi.

Niinive sai ”vielä 40 päivää” ja pelastui
(Joonan 4:2; vrt 4 Moos 23:19), Sodomasta ei
löytynyt kymmentä hurskasta, ja kaupunki
hukkui. (2 Moos 34:6,7) Mitä Sodoma
ja Niinive saarnaavat meille? (Luuk 11:32)
David Wilkerson sanoi vuosikymmeniä
sitten: ”Jos Jumala ei rankaise Eurooppaa,
hänen on pyydyttävä anteeksi Sodomalta
ja Gomorrallalta.” ●

Keijo Rainerma